

L'Estat Català ★

PUBLICACIO DE ORIENTACIO NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIA, Diputat

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Sant Honorat, 7, pral.

Per la Pàtria
i
per la Llibertat

Oficina de Redacció i Propaganda

25 cèntims

L'Estat Català ★

SOM REVOLUCIONARIS

DIVISA

*Al llavi una flor
i l'espasa ferma.*

Sí. La nostra tasca, la creiem fonament revolucionària. Tasca revolucionària en el nexa intern del Nacionalisme Català. Tasca revolucionària en el sentit d'agressió a l'Estat enemic. Queia damunt els rengles catalanistes l'obra malsana de la perversió política. Els patriotes catalans o eren uns escollits esdevinguts burocrates, o eren uns homes de bona fe en els que hi pesava el castrament. D'aquests rengles radicals del Nacionalisme sorgí el crit de revolta. Avui hem guanyat ja una victòria. Hom no troba un patriota que de bona fé eregui en l'eficàcia electoral. I molts reneguen dels temps perduts sota les ombres enigmàtiques de les "corbes" que suggeria la farsa política. Una divisa clara i concreta s'escrivi a l'ànima de cada patriota: la nacionalització i l'acció directa.

Reconeixem — nosaltres més que ningú — que la tasca de nacionalització a fer és immensa. Però això no vol dir que'ns tinguem de reduir a n'aquesta feina solament o fer aquesta i dedicar-nos alhora a feines electorals. Som partidaris de catalanitzar el nostre poble; però també de preparar el nostre poble

per a les batalles definitives. Al marge d'aquesta obra de preparació, acceptem totes les variants de matització política o social o de tasca que reintegri la raça a son ésser veritable.

Mentre la política evolucionava ben desenvolupament, els elements catalanistes radicals feiem la nostra obra catalanitzadora. Mentretant, nosaltres abominàvem d'aquelles lucubracions que ofegaven el veritable patriotisme i refermàvem la nostra fe en que sols una bandera integralment nacionalista i una solució radical eren possibles en el plet de la nostra reivindicació nacional. Tard o d'hora, la política evolutiva—millor dit, oportunista—ha fallat. I al fallir aquesta política, era ben evident que nosaltres havíem de pendre la paraula. Precisament si algun retret es pot fer al nucli radical del Catalanisme és que creient com creiem en l'ineficàcia dels evolutius, el nostre deure era iniciar amb temps la feina que tot just ara comencem. Per això el primer obstacle que trobàvem era trencar aquesta tradició de senectut que occia a la joventut catalana i donar al nostre moviment una matització—interna i externa — que estés completa-

ment d'acord a l'acció revolucionària que s'anava a emprendre.

I aquesta és la nostra propaganda que fem i creiem que hem de continuar mentre ens sia possible. Massa que arribaran les hores silencioses i el treballar obscur. Això ho sabem per endavant i encara que nosaltres—alguns, poc o molt, hem caminat pel camí del sacrifici—siguem un xic neòfits en la feina nova, ens sobren els bons consells dels que no tenint fe en l'eficàcia del sacrifici i, lo que és pitjor, no veient-se amb cor de sobrepassar-lo, pertorben una acció patriòtica que al fi i al cap els primers de tocar-ne les desagradables conseqüències serem nosaltres.

Nosaltres creiem que cap nou diputat nacionalista català dirà res més ço que el nostre Macià ha dit ja al Congrés de Madrid. N'obstant, hi ha patriotes que els hi costa abandonar els estres electorals. Això ens és ben comprensible, doncs en els nuclis catalanistes hi ha homes que han seguit una carrera civil i no la deixaran penjada a la figuera per un va-i-tot revolucionari. Això sí que és lo que nosaltres creiem extemporani i inadaptat a l'estat actual del Nacionalisme. Això de fiar-se novament de l'èxit de nous debats parlamentaris sobres el plet català, sí que ho considerem ineficaç. La cara de sorgre no la fem nosaltres. La cara de sorgre la farà l'home que com un nou O'Donnell se

sentarà als escons representatius de la perifèria espanyola

Cada dia que passa, refermem més la nostra fe en la feina d'organització que venim realitzant. El nostre revolucionarisme ni s'acaba en pures manifestacions externes, ni és una pretensió absurda d'un monstruós dinamisme.

Som revolucionaris senzills, sens intencions pregones. L'amor a la llibertat de la Pàtria ens mena per aquest camí. Aspirarem donar la batalla a l'enemic, com tots els pobles en guerra donen les batalles; però sabem també que abans d'arribar a les grosses batalles potser caurem abans per les cantonades. L'enemic és possible que hagi canviat de tàctica. Ara deixa fer. I nosaltres som partidaris de fer les coses, evitant tots els obstacles possibles. Les hores angunioses de lluita cruenta i despietada arribaran inevitablement. Quan les nostres testes s'esclafin pels empedrats o caiguin pels camps, dessota la blavor del nostre cel, ens pensem que la nostra faç no serà precisament semblant al rictus sever d'un sargent de caserna espanyola.

Als nostres amables compatriotes — gramàtics, geògrafs, polítics, amb to doctoral i enciclopèdic — ja'ns faran la maqueta llavors.

Entenent que la política catalana de cordialitat és completament finida, preguntem als patriotes: Quina altra política té de succeir a la primera, sinó l'apel·lació a la força?

Si anem a una preparació d'aquesta apel·lació, ¿què és sino una pertorbació en el camp patriòtic tota altra orientació política, que no estigui d'acord en l'organització de l'acció directa?

La dona catalana i nostra llibertat nacional

Cal que el nostre ideal alliberador es valgui de totes les variacions que ens ofereix la nostra vida catalana, per a aportar-hi la nostra essencialitat nacional.

No hi té d'haver ni un aspecte de la vida nostra sense que en ell no hi influeixi el Nacionalisme. Així la tàctica del nacionalisme català té d'ésser anar a la tasca de nacionalització primer, per anar a l'organització de defensa nacional després.

Al present, la dona catalana resta encara ben lluny d'ésser un esforç i una ajuda a la tasca dels patriotes.

Viuen en un ambient de constant espanyolització. És el "ropero", és "la velada selecta" que s'endú la frivolitat de la dona rica.

La dona proletària, s'empassa hores de cine madrileny i escolta el darrer cuplet de l'obra castellana.

Cal doncs una reacció immediata. Quines tasques patriòtiques s'ofereixen a la dona catalana?

Entenem que la dona catalana, a més del compliment d'aquells principis elementals que influeixen en una voluntat nacionalista, pot molt bé dedicar el seu esforç a dues branques fonament patriòtiques. La una, l'obra de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana; l'altra, la tot just iniciada ara de beneficència; que pot encloure una màxima i pregonia tasca lliberadora.

Algú somriurà i dirà que la primera tasca de les nostres dones catalanes és donar pròdigament fills a la raça.

Perfectament d'acord. Però observarem nosaltres que hi ha dones que per la seva condició especial, siga per condició física, o bé moral, no poden esperar que una estimació honrada segelli per sempre més la seva vida.

La dona sense amor existeix en totes les races i en tots els pobles. Catalunya no és una excepció. I no

solament no és una excepció, sinó que el caire especial de la seva constitució com a poble hi abunda considerablement la dona que no contrau matrimoni. És la classe mitja catalana que ha sigut foratgirada de les seves peculiars tradicions econòmiques i s'ha vist ofegada per l'allau de les noves agitacions socials.

El jove català provinent de la classe mitja, s'ha salvat adquirint valors culturals i econòmics i prosperant ha pogut arribar a la constitució de la família.

En canvi la noia catalana de la classe mitja ha passat per un calvari si ha volgut ésser mare, i més d'una vegada haurà posat un interrogant al record d'un joventil i romàntic amor de divuit anys.

La lluita econòmica haurà posat punt final a les pures exaltacions de l'ànima, de la que haurà volgut, amb el seu amor, passar per damunt les dures proves de la realitat.

Si fos fàcil establir una estadística sobre els matrimonis que contrauen, els pertanyents a la classe mitja catalana, veuríem com el sexe masculí aventatja de molt al sexe femení.

Aquesta dona catalana, lliure de les obligacions més inherents de la família, és la que pot participar en més alt grau de les tasques patriòtiques.

D'elles n'ha de sorgir la secretària, capacitada i decidida de les futures organitzacions nacionalistes femenines.

Centenars de dones catalanes no casades, es dediquen a obres de beneficència o d'acció social que sovint són contràries en esperit a l'ideal de Catalunya. En els pobles rurals és on aquestes dones podrien encara més, fer un bé immens a la causa de la nostra Pàtria.

Elles podrien convocar i dirigir a les demés companyes de la localitat en la constitució i desenrotllament de l'agrupament patriòtic femení i alternar la seva vida social amb el treball per la llibertat de la Pàtria.

L'agrupament rural femení pot fer venes i faixes per les operacions quirúrgiques, mitjons, roba interior per la campanya, etc. Cada mes la presidenta i secretària convocarien a una vetllada patriòtica. I la musi-

ca i les poesies i els parlaments enardirien la fe miraculosa que guanyaria les ànimes de les nostres germanes de Pàtria.

Com les joves dones reialistes internades a França que brodaven els penons pels esquadrans de la Fe, també les nostres dones farien les nostres banderes; però ja hem

dit que millor seria confeccionar coses útils que perdre's en vague-tats massa romàntiques.

Catalunya ja'n té masses de boniques banderes.

A més podrien assistir a les lliçons sanitàries que es donarien i que s'adaptarien per complet a la acció determinativa.

Ja aixecarem els dits

Talment que els infants en les escoles d'ocupació castellana, aixecarem els dos dits de la mà dreta i demanarem permís.

Es veu que la nostra actuació radical i modesta alhora, està plena d'un cúmul d'imperficcions que sobrepassen a les naturals imperficcions de tota cosa humana.

I, naturalment, si no se'ns correngís a temps, el mal que's faria a la causa comuna de la Pàtria aviat no tindria remei.

Per això ha calgut que qui podia es dediqués quasi diàriament a la dolça i suau reconvençió, sacrificant la feina d'atac a l'enemic per a dedicar-la a esmenar-nos la nostra.

Està clar, nosaltres, inexperts i que tenim el gros defecte de no escoltar-nos a ningú, estem sempre propensos a comprometre l'èxit de les nostres reivindicacions.

Està vist que som incurables. Des dels començos del moviment nacionalista que la nostra incomprensió i fins la nostra incapacitat, ha fet que es tinguessin d'ègri a nostre davant mestres reconvenidors.

Quan la "Lliga" o els seus elements fundadors, abandonaren la "Unió Catalanista" per a anar a la farsa política, llavors els catalanistes purs eren uns somniadors que defugien les realitats de les lluites polítiques modernes.

Quan els quaranta i més diputats solidaris—tret del senyor Macià—passaren per la vergonya de no fer una protesta contra la llei de jurisdiccions, nosaltres que clamàvem contra l'ofensa a Catalunya que

aquella llei inclou, nosaltres erem la "nosa" que dificultava, que pertorbava l'èxit immediat d'aquella política.

Quan el poble de bona fe s'uní en la Solidaritat Catalana, i després els directors de la mateixa cregueren convenient desfer-la i els catalanistes radicals en protestaren, nosaltres no erem res menys que uns "professionals de la intransigència".

Quan el nucli catalanista radical, acapdillat per l'il·lustre doctor Martí i Julià, prengué l'acord de recomanar al poble que votés en blanc, abans que votar per la divisió de les forces catalanes, nosaltres erem uns "herois". Així ho digué un senyor dels rengles esquerrans que ara ha comprat un diari castellà de Madrid i que suposem que no serà per a defensar la llibertat de Catalunya.

Quan un senyor que's dedica preferentment a qüestions nacionalistes prodigà un estudi sobre l'obra de N'Enric Prat de la Riba, nosaltres erem "uns radicals que per a sentir-nos-en, ens havíem d'indignar abans".

Quan En Cambó arribà a ministre espanyol, digué davant les nostres protestes que nosaltres sols havíem aportat al moviment de Catalunya "el cridar i no fer res".

I ara ja hi tornem a ésser. Que creiem que la nostra hora es arribada i que les actuacions cordials són ja finides i que cal una preparació a l'acció directa.

Doncs nosaltres esdevenim pel fet de la nostra actuació una mena de "valents" del nacionalisme.

A més, som indiscrets, verbalistes, sorollosos. El bon patriota—el patriota viril i decidit—és silenciós, nosaltres que fa vint anys que treballlem en l'anonimitat i en el silenci! Ara ens ha agafat la mania del timbal i de la trompeta. No cal que ens esbravem. No espatarrem el públic. No dieu res, no exterioritzeu res, no feu el "brandà". Cal que callem. I el "callem!" s'ha repetit, però no de "La Veu" estant, sinó d'altri que parla com "La Veu". Si anem seguint aquest camí tindrem m'editar una fulla amb una nova "marca de l'esclau". Cada vegada que els elements puritans del nostre nacionalisme han iniciat una actuació, han vingut les recriminacions dels de casa. Si som purs, som somniadors i idealistes. Si protestem, cridem i no fem res i esdevenim l'obstacle. Si fem feina de caràcter internacional, resulta que'l nostre internacionalisme fa somriure. Si volem convertir els centres nacionalistes en centres d'acció positiva d'alliberament, fem cara de sorge i gastem fatxenderia de sargent.

Això, patriotes llegidors, ens ho diuen els que fa quatre dies han arribat al nacionalisme i s'han passat la vida en plena vocació burocràtica.

Això, patriota llegidor, ens ho diuen els que han escrit estudis sobre "nacionalismo catalán" i no han escrit ni una paraula, ni el nom de la tasca fonamental i essencialment nacionalista que digué a cap el nostre—sí, el "nostre"—doctor Martí i Julià, l'únic home representatiu, que definí el nacionalisme català com a veritable moviment de reivindicació nacional.

Està vist; nosaltres no podem fer res, no podem fer res ni pensar res sense el permís del nou pontificat nacionalista. Fins per a ésser separatistes caldrà demanar permís. Ja aixecarem els dits i us demanarem des de la nostra humil i plebeia estança la llibertat d'actuar i fins anirem per a demanar-vos-ho a Sabadell, Horta, o al carrer del Bisbe, si cal, de genollons en terra.

Us heu sacrificat tant, heu treballat tant per l'ideal de redempció, que sou mereixedors de tot això i més.

Envers l'Estat Català

Dos grups, Federació Democràtica Nacionalista i Esquerra Catalana, tenen ideari definit, nacionalísticament exacte més o menys als altres dos grups, Unió Catalanista i Acció Catalana, més diferent, per ésser híbrida la composició d'aquests altres, en la política a aplicar-hi a l'Estat Català.

El comú denominador que, si no avui demà, unirà totes les forces nacionalistes de Catalunya, ocasionarà, sens dubte, l'accentuació política d'aquests grups i dels altres que puguin formar-se, millorant-se el nacionalisme polític de Catalunya, que podrà respondre en un o altre sector a qualsevol contingència política o social, i en tots a la vegada a una cosa general, l'Independència de la Pàtria.

Acoblades totes les forces, hom podrà atendre a la sèrie de problemes que es deriven de la constitució, o del treball preparatori d'aquesta constitució d'Estat Català. En el qual serà necessari esmerçar principalment les activitats, ja que no respondrà a realitats d'orde material, sinó espirituals o sentimentals, en la policia, hisenda o totes les qüestions que ens puguin conduir ràpidament a la nostra llibertat.

No oblidant, a ésser possible, els afers que el demà ens portarà, com són l'equilibri de la vida social i el de la pròpia de l'Estat, devem esmerçar en l'Hisenda i en l'Exèrcit totes les nostres principals activitats. La garantia necessària de l'eficàcia de l'obra que deu realitzar la força en sa més visible plasmació és l'organització i l'hisenda que hi aportí d'una o altra fàsis els recursos necessaris, demés dels homes, perquè la seva vida no s'escoli per excès de sang.

La complexa organització d'un cos públic deu ésser obra de gent entenedora, que realitzi la tasca oblidada de recomptar les possibilitats de la nostra indústria, de la nostra riquesa en general; l'organització de la defensa del nostre país, i l'adestrament dels legionaris de Catalunya amb llur organització pròpia i franca en absolut de tot servei polític en interès de tots, entre altres.

Esperant que l'acció ens portarà indefectiblement a ésser un organis-

me amb pressupost propi, basat en la contribució obligatòria, quan aquesta acció pugui ésser eficaç, cal no oblidar la cotització actual i tots els mitjans que es trobin a mà per a realitzar els treballs necessaris, ho i estudiant les possibilitats amb que podríem comptar d'una o altra forma, per al dia d'un moviment general. I coronant aquesta obra, l'acció política internacional.

Establert un cens general de tots els catalans que avui voluntàriament volguessin figurar amb els rengles de súbdits de l'Estat Català, hom podria acudir, previ nomenament en els pobles, comarques, districtes barcelonins, viles i ciutats i en tots els indrets de la catalana terra d'un delegat per cada entitat política adherida, a l'elecció per mitjà d'aquest cens, de la manera més factible, del delegat que li correspongués acudir a les tasques de l'Estat, quedant virtualment de fet constituïda l'organització representativa de tots els nacionalistes de Catalunya. Llavors hom podria fixar la representació dels qui tinguessin càrrec d'elecció pública, dintre l'Estat, limitant-la o no, sempre que pertanyessin a agrupacions netament nacionalistes i amb col·laboració voluntària a la nostra obra, o, a ésser independents, prèvia acceptació de la doctrina derivada d'un acte de força. Llavors hom podria, de comú acord, fixar les normes generals d'actuació nacional, no política, en les corporacions amb relació a l'Estat Espanyol i en el seu Parlament. Llavors hom podria atribuir a les entitats catalanes de l'estranger o als individus que ho meressuessin, la representació oficial de Catalunya, en la respectiva terra on foren creades, sempre que llur actuació i finalitat respongués a la general de Catalunya.

Diversos problemes vivents dintre de Catalunya i que, encara que molts creguin el contrari, no són de fàcil realització dintre les normes jurídiques abstencionistes en que viu Espanya, com són el social i els derivats de l'economia nacional, cal no somniar que un Estat en gestació pugui escometre'ls, mes si plantejar-los i estudiar-los, per a fer-los més viables en solucions quan el Gènesi fos Auba Esplendent, donant-se, pot ésser, una magnífica visió de justícia humana que la Catalunya actual sotmesa a Espanya no pot donar; car nosaltres te-

nim confiança en nosaltres mateixos.

Qualques d'aquest són de possible realització quan l'Estat actués ja amb una garantia d'eficàcia, car hi ha problemes que llur solució interessa per parts iguals a tots els estaments d'un país, puix de llur solució se'n deriva una plenitud de vida, que avui en la sotmissió no tenim per mancamment fins d'ètica nacional de l'Estat Espanyol, que corromp en germe totes les possibles actuacions de les forces vives catalanes.

Aquestes qüestions podria atendre l'Estat Català, no oblidant, però, la finalitat primordial per a que fou creat. Un Estat en germe, en gestació, en actitud de violència enfront d'aquell que li usurpa els drets immanents que representa, no podrà escometre la àrdua i difícil qüestió de la solució definitiva del contingut sobre el qual es deu basar l'Estat, car és obra del demà de la llibertat, més si que pot fer prevaldre tot çò que s'ien drets humans, i per tant respectabilíssims, estudiant-ne i aplicant-hi a ésser possible llur solució.

Els punts concrets d'acord més o menys general que serien més dels que molts es pensen, podrien practicar-se totseguit, causant amb llurs benifets la satisfacció i de consegüent l'ajuda d'innombrable munió de catalans que no desitgen pas altra cosa.

En la vida haurem observat la multiplicitat de discrepàncies que tota obra porta en tots aquells que hi col·laboren, per tant l'acció nostra portaria ben segur en si les discrepàncies de certs sectors, no ben segur sobre moralitat nacionalista, sinó sobre fórmules de constitució i d'actuació front dels problemes que a diari la vida planteja, més no cal oblidar que l'Estat és obra de tots, que avui per avui devem acceptar tots sots unes fórmules generals que encloguin a tot-hom, sense rebaixar la dignitat de ningú, fórmules que avui són: República, Dret i Justícia, car en el demà victoriós que s'apropa de la Independència l'agavellament de l'Estat serà obra, com veiem per arreu, d'aquell qui posseeixi la voluntat del poble, obra per tant de cada partit.

Aquell botiguer que té el rètol principal o únic en la llengua de l'enemic ens injúria públicament.

DIVISA

Guardeu la terra els pagesos germans
 guardeu-beseu-la amb dalit, pam a pam:
 ara amb nosaltres marins i gojats
 per Catalunya els vaixells salparan.
 Guardeu la terra els pagesos germans.

SECCIÓ OFICIAL

OFICINA D'ORGANITZACIÓ

D'acord amb les declaracions que atanyen als treballs d'organització i que publiquem en lloc preferent, es prega a tots els patriotes residents fóra de Barcelona que es reunixin i es constitueixin en grup. Un cop reunits, la tasca a fer serà la següent:

1. Nomenament de comissari o delegat.
2. Nomenament d'un secretari i recaudador de les cotitzacions.
3. Nomenament d'un altre comissari i secretari recaudador en caràcter de suplents en cas d'inutilització dels primers.
4. Fer el cens dels inscrits.
5. Aixecar acta de ço acordat i enviar-la a n'aquesta Oficina Central d'Organització personalment.

Per a realitzar aquestes organitzacions no cal que els patriotes de cada poble vagin amb precipitacions. Cal assegurar-se de la fermesa patriòtica dels qui desitgen inscriure's. L'actuació local de cada grup patriòtic, serà a l'albir dels directores de grup i es desenrotllarà en completa autonomia.

Els grups patriòtics dels pobles i viles, aniran més tard a la organització comarcal i aquesta es sumarà després a l'Organització Nacional alliberadora.

Està del tot enllestida la nova organització femenina de la nostra

Creu Roja Nacional que probablement portarà altre títol i que falta sols posar-la a l'aprovació del senyor Macià i de l'Oficina Central d'Organització.

Oficina de Redacció i Propaganda. — S'anuncia per al vinent diumenge un míting de front únic al Vendrell.

Estan en preparació un acte d'afirmació radical al Cine Muntanya, del Clot, altre a Sant Feliu de Llobregat, altre a Olesa de Montserrat i unes conferències a la Federació Obrera de Molins de Rei.

El passat dia 11, es celebraren a Sant Just Desvern, unes conferències patriòtiques amb elements de front únic.

Són ja editades les fulles de propaganda: "L'Espanyol". Es troben en venda en aquesta Oficina, Sant Honorat, 7, pral. i al lloc social de la Unió Catalanista, Canuda, 14, pral.

Les dones han de comprendre que en la vida social dels pobles hi tenen devers, el compliment dels quals no pot excusar.

Quant els pobles es troben commoguts per ideals grans i generosos, és quan la dona ha de vessar-hi les seves fructuoses activitats. No ha d'oblidar mai, la dona, que ella es déu de vida i d'amor i que per això el seu esperit és ele-

ment indispensable de la vida de la Nació. Ella que és tota amor, que estima de nina, de doncella i que estima més encara i se santifica quan és mare, no pot restar indiferent enfront dels aconteixements socials que van directament a modificar la vida dels pobles.

Doctor D. Martí i Julià

El nostre clam

Es objecte de comentaris apassionats quasi tots ells, la campanya que l'"A B C" ve desenrotllant contra la Catalunya separatista. Els catalans que vivim en aquesta Cort comencem a observar l'influència d'aquestes campanyes que accentuen l'hostilitat de l'ambient, que ja d'ordinari és prou sorda i general contra nosaltres i contra totes les coses de la terra. Barreja absurda d'incomprensió i d'odi, d'afany de continuar amb nosaltres la política imperialista i colonitzadora de sempre.

Però això, precisament, ens fa reaccionar amb més força, reafirmant la nostra catalanitat i acompanyant-vos a vosaltres en la nova forma de la vostra actuació lliberadora amb tota l'emoció del nostre cor i amb tota la nostàlgia de l'anyorament. La nostra terra, la nostra mare Catalunya té escampats arreu del món fills seus que per ella sospiren, amb ella comparteixen moralment l'esclavatge, i per ella desitgen fermament l'hora de la separació lliberadora.

Fora de Catalunya ens sentim més radicals que dintre d'ella. Per això ens plau, més que cap altre, l'actitut i l'energia d'En Macià. Els bons catalans deuen agrupar-se a son entorn com un sol home, amb un ideari categòric i una voluntat disposada al sacrifici. O amb nosaltres o contra nosaltres, devem cridar a tots els que s'anomenen "catalanistes"; que els moments són d'actuació viril i enèrgica, si volem salvar-nos; que no podem contemplar-nos amb aquests elements que segueixen una política tortuosa i traïxen a cad pas la nostra causa.

Que's digui ben clar com nosaltres ho diem aquí, afrontant l'animadversió de tothom: no volem compartir davant del món la responsabilitat de tota política general, religiosa i social de l'estat espanyol, política funesta i oprobiosa; no volem continuar contemplant aquestes comèdies parlamentàries de les responsabilitats que coronen sarcàsticament la magnitud de la tragèdia d'Annual; no volem suportar més l'actuació dels delegats dels Governos centrals que, incapaços de comprendre el problema social català en tota sa complexitat, incapaços de comprendre'l i de dirigir-lo, sols han sabut seguir una política de sang, que brolla encara abundosa, amb les llàgrimes ardents, del cos de la pàtria; no volem, ni un dia més veure despreciada la nostra parla, atropellades les nostres masses corals pels elements armats, privats els infants de rebre els ensenyaments primers, que són l'actuació educadora fonamental, en un ambient docent que'ns menyspreua; estem cansats de contribuir amb el producte de la nostra activitat al sosteniment del despilfarro i de veure que, malgrat el nostre esforç i el nostre exemple, camina l'Estat espanyol a la seva ruïna, a la seva desintegració completa. Ara ja desitgem dues coses a l'ensem: lliberar-nos i salvar-nos. Volem seguir dignament, amb capacitat de poble modern, el curs dels dies actuals aparionats amb les nacions més avançades. Per això posarem tot el nostre esforç per a lograr la nostra independència, la creació de la nostra República Catalana, lliure i formosa, dintre la qual sabrem escollir als bons catalans, homes d'intel·li-

gència i de voluntat, que la sàpiguen dirigir amb vol majestuós vers les formes d'actuació nacional dels pobles més avançats, on cristallitzen diàriament, en noves i belles formes, els mots democràcia, llibertat, tolerància religiosa, proletariat, cultura...

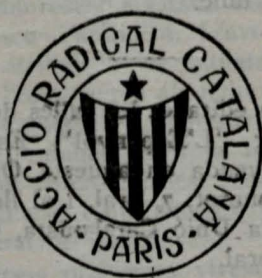
Això és el que devem dir ben alt els catalans, tot disposant-nos a complir com a bons. Aquest és l'ideari nostre. No som patriotes a l'estil vell: que al cridar "visca la pàtria!", visca Catalunya!" no implorrem una pàtria reaccionària i arcaica, sinó una pàtria-símbol de la més alta selecció d'ideologies del nostre temps.

O amb nosaltres o contra nosaltres! Què'ns fa ésser pocs si ens multiplica i enardeix la fe d'una causa noble? Què'ns fa prescindir dels traidors que sols han sabut utilitzar l'estandart catalanista per als seus interessos partidistes i personals?

Germans nostres, que empenen ara amb tanta rudesia la tasca lliberadora. Escolteu el nostre clam que vos arriba de lluny, ressonant imperiós amb espasmes de patriotisme i amb sanglots de llàgrimes: Visca Catalunya lliure!...

Madrid, 31 de gener de 1923.

ESMENTADOR

El dia 28 de Gener, Acció Radical Catalana de París, va celebrar la seva reunió general ordinària per: elegir el seu nou Consell directiu efectiu, i l'organització de les Commissions de Cultura, Festes Nacionalistes, Sports i Excursions, i Comerç i Treball, que formen part de la naixenta i entusiasta agrupació de patriotes. Amb gran assistència dels seus associats, obrí la sessió amb paraules de forta catalanitat, el president senyor Sugrañes, llegint

acte seguit el secretari senyor Marles la Memòria, donant compte dels treballs acomplerts fins a la data, anant-se amb gran entusiasme a la elecció del nou Consell que ho fou a l'unanimitat i quins càrrecs correspongueren als patriotes Marius Sugrañes, president; Carles Ferran, vis-president; Joaquim Marles, secretari; Xavier Sanahuja, vis-secretari; Ramón Puig, tresorer; Camil Ivern, comptador; Marius Capalleras, vocal; Pere Batalla, bibliotecari.

S'acceptà a l'unanimitat l'inclusió en Acció Radical Catalana, de l'Agrupació de Voluntaris Catalans de la gran guerra, finint-se la reunió amb un fort optimisme de veure la llibertat regnar en la nostra Catalunya en data propera.

Prosseguint la constitució definitiva de les seves seccions, ha quedat formada la de Sports i Excursions, mercès a l'entusiasme deportiu d'un bon nombre de joves catalans, socis de l'entitat.

Això ha permès constituir l'equip de futbol, qui ha comensat amb vigorós entusiasme el seu entrenament.

Els nostres amics futbolistes de París han demanat el seu ingrés a la Federació Francesa de Futbol, a fi de poguer portar a cap diversos partits compromesos amb equips francesos.

L'equip futbolista qui portarà per ensenya els colors de nostra bandera, s'anomena "Futbol Club d'A. R. C. de París".

Son en camí també de quedar constituïdes les branques esportives de tennis i ciclisme.

CASAL CATALA DE PERPINYÀ

Crida als catalans

A les portes d'Europa, sortint de la Catalunya espanyola i endinsant-se cap a França, hi ha el Rosselló amb gent de la nostra niçaga i de la nostra parla amb la qual ens lliga una solidaritat fraterna.

Perpinyà és un redós amable i segur que els catalans tenim quan l'amor a la Pàtria o les quimeres de la vida ens obliguen a deixar el vell solar de Catalunya.

Aquí, a Perpinyà, hi ha una població exilada de Catalunya no inferior a 12.000 individus, la majoria

L'ESTAT CATALÀ

gents treballadores que han deixat la Mare Pàtria per a refer la seva vida vora els seus germans del Rosselló.

La permanència aquí, d'una tan nombrosa colònia catalana, és un element d'inestimable vàlua moral per a estrènyer les llaçades de germanor entre els catalans de França i els catalans d'Espanya.

Aquesta colònia catalana es manté dispersa perquè no s'ha pogut aplegar dessota una organització que coordini i reguli la seva vida col·lectiva, ajudant l'esforç de cada un en profit de tots.

Reunir aquests catalans que viuen a Perpinyà en un CASAL, fomentador de patriotisme i, a l'enxems, impuls de la seva cultura, del seu benestar i del seu anhel, ha sigut ara l'esperança d'un grapat d'homes vinguts de Catalunya, fundadors i mantenidors de l'actual "Casal Català" perpinyanenc.

Aquest, per a viure dignament, ha de posseir casa pròpia, crear interessos, actuar amb independència; sols així podrà la seva acció tenir veritable transcendència per a Catalunya i segura utilitat per als catalans d'aquí.

Treballadors, la majoria de nosaltres no podem arribar amb els nostres cabals solament a l'adquisició del "Casal" on vivim. Rics d'ideal i pobres de diners, necessitem l'auxili dels patriotes d'arreu del món, perquè la nostra obra sigui fruit del sacrifici de tots i sigui completa.

Per Catalunya — poques vegades invocada, pot ésser, amb tanta fe i llealtat com ara — per Catalunya us demanem que ajudeu als catalans de Perpinyà, i que no els hi negueu l'auxili que necessiten per a bastir l'ornament el seu "Casal".

Catalans, ajudeu-nos a fer el "Casal Català" de Perpinyà.

La tesi independentista

Sembla, doncs, que a hores d'ara Catalunya es decanta per una emancipació absoluta.

Hi ha seguretat ni tan sols probabilitat que Espanya s'avingui de bones en bones a satisfer els desitjos

de nostra Pàtria? No. Nosaltres ho creiem així i estem fortament persuadits que tothom pensa igual, sino que no ho confessen a les clares, uns per por, molts per ignorància i un bon grapat perquè tremolen només de pensar que pot tremolar la menjadora. Potser sí que dóna més ésser ministre de l'Espanya que Cap d'Estat d'una Catalunya petita.

Totes les nacions que un jorn formaren part de l'imperi ibèric començaren per captar reformes dintre els termes de la més refinada cordura. Aviat es convenceren que perdien el temps, i a les veus de la demanda succeïen els clams de la exigència barrejats amb els tràgics espetecs de la revolta.

I qui ho té del néixer no ho deixa al créixer.

Hi ha separatistes d'ocasió. Una topada amb un funcionari castic, per exemple, les trapaceries dels polítics, l'espasa dels imposts, la visió d'una Espanya famolenta, la repressió brutal, sistemàtica i persistent de l'Estat contra les més aigualides manifestacions catalanes i altres mil circumstàncies purament casuals han trasbalsat aquelles consciències que pasturaven per les glevés del més glacial ensoïmament patriòtic. Un estudiant va a Madrid i torna a Catalunya desesperadament antiespanyolista. El jovent que l'arrossegueu cap a l'Àfrica, si té la sort de tornar a casa i més encara si té la dissort de tornar-hi nafrat, no pot sofrir que li parlin d'Espanya si no és per a maleir-la.

D'altres fonamenten el seu nacionalisme radical en els dictats de la més alta filosofia. En la irreductibilitat dels dos esperits: el de Catalunya i el d'Espanya, en un pregon estudi dels trets característics de la Nacionalitat Catalana i, perquè no dir-ho?, en raons de dignitat.

Baldament d'Espanya vingués, que no vindrà mai, la concessió d'un Parlament propi, l'ensenyament i l'actuació dels tribunals de Justícia en parla catalana, i fins i tot la implantació d'un exèrcit català per l'istil del que li ha pervingut a Irlanda per part d'Anglaterra, nosaltres no ens hi avindriem, primer perquè fora poc, i segon,

perquè Espanya arribaria a aquests extrems forçada per la por, en el ben entès que tan bon punt es vegés les orelles ensorraria tot aquell capítol d'inòides atribucions d'un cop de ploma des de les planes de la "Gaceta" de Madrid.

Una altra prova a favor de nostra tesi és l'original dialèctica dels nostres adversaris. Reparin que tots combaten el separatisme català perquè precisament Catalunya separada d'Espanya no tindria vida pròpia. Ara vegin. Fins ara les altes mentalitats espanyoles no han descobert contra nosaltres altres arguments que l'Aranzel i les Duanes. Com si el patrimoni nacional de tot un poble estigués sols a mercès de les besses. A hores d'ara el desastre econòmic de Catalunya separada d'Espanya profetitzat per les patums de gran circulació ja fa riure fins a les nostres equilibrades dispeseres. Però tornant al nostre punt de vista, els nostres caritatius veïns que amenacen semblar de sal els nostres camps i emplaçar els canons al cim de les muntanyes per arrasar nostres ciutats, no els sembla que haurien d'ésser ells qui ens empenyessin a la ruptura amb Espanya que, al seu entendre, fóra el mateix que tirar-nos a la ruïna? Doncs no és així, no s'hi resignen que siguem uns perdularis, perquè ens estimen massa i ens volen sempre a la falda de la mare pàtria. Que és de tothom sabut que qui et vol bé et farà plorar.

On s'és vist que l'opressor miri pel bé de la víctima? Si ells hi tiren cosses no és senyal que és aquesta separació el que a ells els cou i que de retruc la independència de Catalunya és la única solució del nostre problema secular?

L'Estat Català denunciat

El passat diumenge, dia 11, la policia espanyola es presentà a mitja nit a l'impremta d'aquesta publicació i en el lloc social del "Casal Democràtic Nacionalista" en el que hi cregué ésser-hi constituït-

da l'oficina de redacció de la ma-teixa.

Els nombres de la publicació corresponent al número passat eren ja quasi agotats, i sols els agents governatius pogueren endur-se'n un reduït nombre.

Sentim el contratemps, perquè creïem que l'enemic seguia la tàctica de deixar-nos fer ço que ha-

guera permès seguir sense obstacles el nostre comès.

Però advertim que la nostra fermesa i la nostra voluntat són irreductibles i L'ESTAT CATALA sortirà a Barcelona, mentre pugui en cas contrari els bons patriotes de Perpinyà, París, Havana o Nova York realitzaran la nostra feina.

LA MESQUINESA

Estem en ple debat sobre catalanisme. Cada dia les publicacions nacionals tenen de parlar amb preferència de les actuacions polítiques dels diversos sectors catalans. Això que sembla una mica dolorós, si bé es reflexiona, es veurà tot seguit que'n raja, pura i cristallina, una obra de depuració d'enmig de les desferres dels vells sectors i fins dels nuclis patriòtics de recenta constitució.

Així és que no estranyim, els patriotes llegidors, si la nostra publicació té de dedicar també unes ratlles a aquestes polèmiques entre catalans i té de deixar un xic el seu caràcter de periòdica organització.

Però, L'ESTAT CATALA és també una fulla divulgadora de l'acció directa, la bandera integral del Nacionalisme Català, i la continuació de les aspiracions radicals del nucli puritat del Nacionalisme, encarnat en l'honorable Unió Catalanista i pel més rescent grup de Federació Democràtica Nacionalista.

Per això devem immiscuir-nos en aquestes discussions entre patriotes, i més quan alguna vegada se'ns al·ludeix un xic despiatadament.

No fa gaire les esquerres catalanes, amb un míting i després amb una conferència donada a l'A. E. P., pel senyor Marcellí Domingo, han fet declaracions nacionalistes bastant concretes, i de fet han acceptat l'idea de la República Catalana. Encara més, l'idea de anar a l'implantació de l'Estat Català, no sols no ha sigut rebutjada pels elements directors, sinó acceptada en principi.

Ara bé. Molts dels elements directors, que influeixen d'una manera vigorosa en les orientacions, han pro-

cedit fins ara, referent a la qüestió catalana, com uns perfectes espanyols; quan menys, com uns perfectes regionalistes.

Però el temps no ha passat en và. Aquella tasca anònima i silenciosa dels patriotes radicals, que la realitzavem mentre els elements evolutius es dedicaven a la política, avui ha donat el seu fruit.

En qualsevol recó de Catalunya, s'ha trobat un solitari que en la quietut ha renovat l'ambient desnacionalitzador i poc a poc, el català, germà d'ell, ha retornat el seu esperit d'acord amb la Pàtria.

Els vells estols republicans que hostilitzaven les primeres banderes catalanistes, s'ha acabat. Avui els republicans són republicans de Catalunya. I aquest traspàs, ha sigut la sorpresa dels directors republicans. Mentre el poble obeeix a la llei de la natural evolució, ells fins ara no s'han adonat de que restaven com fites immobles o pals orientadors; al marge del camí.

Algún patriota deu haver de refusar aquests oferiments que creïem sincers?

Entenem que no. I encara més. Entenem que cap patriota s'hi deu oposar. Si algú s'hi oposa, en nom de què serà? Serà indubtablement per un sentit conservador, per exemple, però no serà mai en nom de Catalunya.

Si accepten els nou arribats la nostra bandera integral dintre la seva política peculiar, per què no els tenim de volguer, dins l'amplia organització NACIONAL de l'Estat Català?

Es perquè era ahir que alguns parlaven en castellà i ostentaven la bandera enemiga?

Per ventura dintre aquest nou agru-

pament patriòtic d'Acció Catalana; no hi ha elements que pertanyien a partits espanyols?

No era del partit federal el senyor Rovira i Virgili? No va ésser, bon regionalista després? No hi ha encara a Acció Catalana, gent que's diu patriota i porta el llacet espanyol a la solapa?

Aquest és el pecat de mesquinesa, de la que se n'ha volgut fer retrets als nacionalistes radicals.

Ja es pot veure com aquella cara congestionada de sorge i aquella envegeta d'esperit egoista, no recau precisament en els nostres rengles.

Tot ço que podem fer els patriotes, als que de nou s'allisten als rengles de la Pàtria, és exigir-los-hi ideals nacionalistes ben concrets i definits i alhora que aquests ideals nacionalistes tinguin aquella integritat salvadora que evita de confondre's i de perdre's en les elucubracions de la política. Però mai no'ls hi podem negar l'entrada. Si els precedents fossin un obstacle, que pocs serien els únics defensors de la Pàtria!

Nosaltres no som massa optimistes, ni tampoc ens refiem massa de les evolucions sobtades; però confessem que veïem amb molta simpatia aquesta voluntat dels elements esquerrans, vers l'ideari netament independentista.

Sempre el trobem millor al d'aquells senyors conferenciant que s'aixecaven irats — tip energúmen — en la C. N. C., contra la proposta pro ESTAT CATALA, que defensavem els nacionalistes radicals.

Aquests escrúpols de La Publicitat són per a nosaltres uns escrúpols que no passen de regionalista autèntic.

L'ESPANYOL

FULLA DE PROPAGANDA PATRIOTICA

PREU PER CENTENARS

Es ven: Sant Honorat, 7, pral.

Canuda, 14, pral.

Antoni López, impressor, Olm, 8.—Barcelona

ESTAT CATALÀ

OFICINA D'ORGANITZACIÓ

Els ciutadans han de començar per recensar-se, per allistar-se. S'ha de fer un Cens dels que, essent catalans senten a Catalunya i fan de catalans. Aquest Cens s'ha de fer dins de cada un dels municipis perquè no podem deixar de reconèixer que la societat primera que forma l'home, com societat natural primera, és el Municipi; aquest és l'associació natural dels homes que viuen en un poble; i com què nosaltres, al parlar d'Estat Català, volem dir lo que és Estat, entenent nosaltres per Estat la representació jurídica dels pobles que viuen en un territori, entenem a l'anar a constituir l'Estat que anem a fer la representació jurídica i legal dels pobles que viuen en el territori de Catalunya; i per a fer aquesta representació jurídica i legal dels pobles que viuen dins de Catalunya, hem de començar per formar un Cens dels ciutadans catalans dins de cada un dels municipis de Catalunya. Aquests ciutadans, una vegada estiguin inscrits en el Cens, cuidaran de nomenar un comissari, que vol dir representant o mandatari, i cada un d'aquests comissaris es cuidarà de l'organització comarcal, de tot lo referent a l'organització de les corporacions comarcals. Tots junts hauran de cuidar d'elegir els diputats o delegats del Parlament de Catalunya i aquests diputats o delegats del Parlament de Catalunya seran els que es cuidaran d'elegir el Comitè executiu de Catalunya. I aquest Comitè executiu de Catalunya, si estiguéssim en un Estat legal constituït, el denominaríem, naturalment, el Govern.